

πρώτες με το εκκλησιαστικό τους μαλλιοτράβηγμα κάνουνε σπουδαίο κακό στο Έθνος. Γιατί δείχνουνε έτσι πως δεν μπορούμε εμείς οι Ρωμιοί να διοικηθούμε μόνοι μας και, το δείχνουνε ίσια ίσια σε κείνους που έχουμε σφύρο σημαντικό να τους κάνουμε φίλους μας. Απορούμε γιατί ή Αγγλία να δείχνη φιλοβουργαρισμό. Μά γιατί να ξαφνιζούμαστε γι' αυτό αφού εμείς οι ίδιοι της φανερόνουμε με τον πιδ φωνοκλάδικο τρόπο πως δεν είμαστε άξιοι ούτε για την εκλογή ενός αρχιεπισκόπου να συμφωνήσουμε ;

*

ΠΟΛΥ δίκιο έχει ο κ. Αντρεάδης, καθηγητής στο Πανεπιστήμιο, μ' αυτά που γράφει στην «Εστία» για το Τζαμί του Μοναστηριού. Οι αρχαιολόγοι μας αποφασίσανε να το γκρεμίσουνε — δίχως άλλο για να σβύσουνε και το τελευταίο μνημείο της Τουρκοκρατίας που έμεινε όρθιο στην Αθήνα. Γι' αυτούς καθώς φαίνεται ή ιστορία σταμάτησε στην Αλεξανδρινή εποχή κι ό,τι χτίστηκε έπειτα πρέπει να χυθεί.

Θά είτανε ίσως περιττό να θυμίσουμε πως τα ίδια γινήκανε στην Ακρόπολη, όπου ή μονομανία του κλασσικού ζαράνισε τα Φράγκικα κάστρα και το τουρκικό τζαμί με την ανόητη έλπίδα να ξαναστήση την αρχική δοξα του Παρθενώνα. Κ' έτσι χυθήκανε τα χτίρια που ζούνε στην ποιήση του Βύρωνα, του Λαμαρτίνου και τώσων άλλων. Χαθήκανε οι πέτρες που τις βράσανε τα αίματα δυο πολιτορκιών και που ζούσε μέσα τους καποιος ανήλικος από τα κλέφτικα βολια. Θά είτανε, το ξαναλέμε, περιττό να τα θυμίσουμε όλ' αυτά ή δι βλέπαμε ότι το καθαριστικό μίσος των αρχαιολόγων κυνηγά τώρα τα χορταράκια και τα λουλούδια που απλώνουνε την ταπεινότητος ομορφιά στον αυλόγυρο της Ακρόπολης. Τα ξερίζωνουνε από κάθε σκιμαδιά του βράχου, από τη σκιά κάθε πεσμένης κολώννας. Και θά μείνουνε έτσι τα μάρμαρα πάνω στο ξερό το χώμα, γυμνά και παστρεμένα, δίχως το χαριτωμένο χαμόγελο που έσπερνε γύρω τους ή ανοιξιάτικη φύση σε γλυκεία μητέρα που θυμάται ακόμα τους θεούς.

Μά μεις και τη φύση ακόμα θέμε να την καταργήσουμε γύρω από τ' αρχαία μνημεία. Ίσως καμιά μέρα να βάλουν οι αρχαιολόγοι τους μαρμαράδες να ξύσουνε τον Παρθενώνα για να βγάλουνε τη λιόκαλη σκουριά που του χαρίσανε τα χρόνια κ' ή βροχή. Και τότε πιά θά καταστήση ο αρχαίος ναός το λαμπρότερο σύμβολο της καθορούσας.

Κ' ένα άλλο. Γιατί να μη σβύσουνε και τις βυζαντινές άγιογραφίες του Παρθενώνα ; Είναι τάχατες τόσο ανάγκη να θυμούμαστε πως τις προσκύνησε ο Βασίλειος ο Βουργαροράγος ;

Ο κ. Αντρεάδης παρατρεί και μερικά άλλα πολύ σωστά. Μά; λέει πως αν εμείς γκρεμίζουμε τα τουρκικά τζαμιά δε θά πρέπει να ξαφνιστούμε αν οι Τούρκοι βάλουνε κι αυτοί να χαλάνε τις βυζαντινές εκκλησίες — κ' είναι πολλές τώρα έρημες στη Μικρασία. Για την ώρα οι Μουσουλμάνοι δεν τις άγγιζάνε, μάλιστα κάποια τους δίδουνε προστασία, μ' αν εμείς οι Έλληνες με την αποκλειστική μας αρχαιομανία τους σπρώξουμε σ' εκδίχηση, πρέπει να το ξέρουμε από τώρα πως κανένα παράπονο δε θά μπορούμε να ξεστομίσουμε.

Πολύ χαρούμαστε να βλέπουμε πως άνθρωποι σαν τον κ. Αντρεάδη σηκωθήκανε να διαμαρτυρηθουνε. Μπορεί και να μην άκουστούνε. Όμως έχουμε τουλάχιστο την απόδειξη και την παρηγοριά πως ή κοινωνία μας άρχισε να καταλαβαίνει πιδ σωστά την ιστορία μας και πως υπάρχουν άνθρωποι και στο Πανεπιστήμιο ακόμα μέσα που δε χωριστήκανε — σαν τόσοι άλλοι — από τη ζωή.

ΔΙΑΔΕΞΗ ΠΕΡΙ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Τήν περασμένη βδομάδα στην Έταιρία των Φίλων του Λαού μίλησε για τη διαίρεση της Μακεδονίας σε ζώνες ο διευθυντής του Πύργου κ. Χατζηγιαννάκογλου.

Σεμνά, λογικά και μετρημένα, με δίχως ρητορικά σκήματα και αερολογίες, δίχως παχιά λόγια και φούμαρα ψευτοπατριωτισμού, παρά θετικά με άριθμούς, με επίσημα διπλωματικά έγγραφα, με

amica veritas. Κ' οι όχτροί μας, κ' οι αντίπαλοι μας να μας άκούσουνε, δε με μέλει έμένα, μά και λέμε την αλήθεια. Το λοιπόν, ζήρβα κι όμπρός. Πελαγώνουμε.

Όσο πάμε όπως πάμε σήμερα, πελαγώνουμε και λιμάνι δε βρίσκουμε.

Πελαγώνουμε, παιδιά, επειδή και γλώσσα δεν έχουμε. Δηλαδή, έχουμε χίλιες, άπαράλλαχτα σαν την καθαρίδουσα, γιατί ο καθένας έχει τη δική του. Δική του γλώσσα και όρθογραφία δική του.

(Στάλλο φύλλο τελειώνει)

γνώμες σοβαρές ξένων πολιτικών, με πραγματικά και ιστορικά γεγονότα, ανάπτυξε και ύποστηριξε το θέμα του και άκούστηκε από όλους με πολλή χαρά και με μεγάλη προσοχή. Απόδειξη πως ή όμιλία είτανε σημαντική κι όχι μονάχα ρεκλάμα, είναι ακόμα που δε γράψανε λέξη οι έφημερίδες γι' αυτή.

Στο τελευταίο φύλλο του Πύργου δημοσιεύεται ολοκληρη ή όμιλία του κ. Χατζηγιαννάκογλου και από το διάβασμά της μπορεί να κριθεί καλύτερα.

X. B.

ΜΙΑ ΠΡΟΚΛΗΣΗ

Ο κ. Γρ. Ξενόπουλος γράφοντας στα τελευταία «Παναθηναία» (αριθ. 179, σελ. 345, στήλη καίπαλι 1-2) για τις «Αλυσίδες» μου, άρχινάει έτσι τον κριτικό του λίβελλο :

«Ο κ. Ταγκόπουλος άνετίπωσην από τον «Νουμάν» εις βιβλίον το δρδμα αυτό, — διά το όποσον είπαμεν τα δέοντα όταν έπαίχθη εις το θέατρον. — το έπλοούτισε δε με πρόλογον ιδιόν του, μ' επίλογον του Πέτρου Βασιλικού, μ' ένα ποίημα εις την Αστρουόλαν υπό Άλκαίου, με μίαν έπιστολήν του Έφθαλιώτη, και με όλα τα σχετικά άρθρα και άρθρδια τα όποια εφάνησαν κατά καιρούς εις τον τύπον, καταλλήλως σχολιασμένα. Μεταξύ αυτών, πέντε (άρ. 5) φιγουράρουν εκεί με την ύπογραφήν μου! Θά έλεγε κανείς ότι εις όλον αυτό το διάστημα δεν έκαμνα άλλη δουλειά, παρά να γράφω για τις «Αλυσίδες»... Άλλ' ο κ. Ταγκόπουλος έκρινε καλόν να θεωρήση ως ιδικά μου και να συμπεριλάσθη με τόνονά μου φαρδύ-πλατύ, και τάνωνμα άκόμη πλαγιότιτλα του «N. Αστειως», μόνον και μόνον επειδή την εποχήν εκείνην είργαζόμην εις το «N. Αστ» ως χρονογράφος ! Και μόνη αυτή ή άνευλάβεια, ή φιλολογική άσυνειδησία θά ήτο ίκανή να γαρτυρήση ότι ο κ. Ταγκόπουλος δεν είμπορεί να είνε καλλιτέχνης, ποιητής, άνθρωπος ιδέας. Αι μέθοδοί του και οι τρόποι του μάς τον κάμνουν πλέον άνάξιον προσοχής. Δυστυχώς — δεν έξετάζω τώρα διατί, — τον προσέχουν άλλοι, και οι άλλοι αυτοί είνε προσιχής δειοί. Ούτως ο κ. Πέτρος Βασιλικός, ο όποιος, εις τον επίλογον του ανά χείρας βιβλίου, τά βάζει μαζί μου και άγωνίζετα φιλοτιμίως να με αποδείξη κριτήν κατώτερον και από τους κριτάς των πάλαι Λαοσανείων, επειδή έγραψα ότι οι «Αλυσίδες» δεν άξίζουν τίποτε !»

Ούτε με την ίδια μονέδα θά πλερώσω τον κ. Ξενόπουλο ούτε θά απαντήσω και τούτη τη φορά στην κριτική του άνειλικρίνεια. Θά τον παρακαλέσω μοναχά να μου δηλώσει, με με την ύπογραφή του, σαν τίμιος άντρας, αν τα δυο άρθράκια που φανήκανε στο «Νέον Αστ» (21 και 26 του Νοέβρη 1907) είναι δικά του, γραμμένα δηλ. με το χέρι του, γιατί μοναχά αυτά τα δυο (και τάλαφρότερα δά) δεν έχει ύπογράψει, μέσα στα τόσα που έχει γραμμένα και ύπογραμμένα για το έργο μου. Ο κ. Ξενόπουλος που καταδικάζει τους άλλους ως άνάξιους προσοχής δε θά ζητήσει, έλπίζω, να ξεφύγει αυτή την πρόκληση.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΒΑΡΕΣΕΙ ΤΗΝ ΚΑΜΠΑΝΑ.

Ο γέρος με τα θλιμμένα μάτια, που έστεκε κάτω από το καμπαναριό, είταν νεύος όμορφος με ξανθά μαλλιά τότε. Πολύ ξανθά. Για τούτο το λόγο είταν τάχα που τον παρανόμαζαν Λιάρο στον τόπο ; Δεν το ξέρουμε. Κείνο όμως που μας είναι γνωστό, είναι πως έψαιλνε για χρόνια στην παληά βυζαντινή εκκλησιά, ο γέρος που έστεκε κάτω από το καμπαναριό. Και ο Παπασπύρος βέβαια τον έπηρε πτην ένορία του, στην εκκλησιά τη Βυζαντινή, για ψάλτη, δεξιο ψάλτη.

Όταν διάβαινε από την παληά Βυζαντινή εκκλησιά — και περνούσα πάντα κατά τα δειλινά κείνο το καλοκαίρι — τον έβλεπα καθισμένο κάτω από

το καμπαναριό το γέρο με τα θλιμμένα μάτια. Και θυμάμαι καλά τώρα πως με κοίταζε, με κοίταζε παράξένα. Μά μου φαίνεται πως τον χαιρετούσα κίόλας το γέρο και πως τον συλλογιζόμουν στη συμπαιθητική μου στρατά, που έβγανε στ' άμπέλια.

Πώς έτυχε τάχα να τον άπαντήσει τότε ο Παπασπύρος στο παλιό βορινό καφνεδακι του βράχου και να του μιλήσει να γίνει δεξιός ψάλτης της ένορίας του — τούτο δεν το ξέρουμε. Μόνο από τον καιρό που πέρασε ψάλτης, δεξιός ψάλτης, στην παλιά βυζαντινή εκκλησιά με το καμπαναριό, και που στέκει τώρα πάντα ο γέρος με τα θλιμμένα μάτια, μόνο από τότε την έβλεπε στο γυναικωνίτη. Και σαν έψαιλνε το χερουβικό, και σήκωνε και άνεβουκατιέβριζε τη φωνή σ' ένα γλυκύτατο πά, βού, γά, δι, της έστελνε το χαιρετισμό του.

Μιά μέρα έστάθη άπάνω από την όχτη του ξεροπόταμου, στο δρόμο που γυρίζουν από τάμπέλια, και την περίμενε. Πώς την περίμενε, και γιατί τάχα την περίμενε, και γιατί τάχα την περίμενε στην όχτη του ξεροπόταμου ; Όπως και να είταν την περίμενε. Ένας άγωγιάτης έπέρασε. Έρχόταν βέβαια από το δάσος με τη μούλα του φορτωμένη δαδάξυλα. Ύστερα διάθηκε ένας νεύος χλωμός όδηγώνας δυο βοίδια. Και φώναζε δυνατά. Λιάρο ! Λιάρο ! Και το βοίδι σαν έπέρασε την όχτη, μουκάνισε θλιβερά κοιτάζοντας καταπίσω, σαν κάτι να περίμενε. Και ο γέρος που στέκει πάντα κάτω από το καμπαναριό συλλογίστηκε. Τι ν' άποζητάει τάχα το έργο ;

Και σαν κείνη δεν έπέρασε — και ως τώρα να περίμενε — δε θά περνούσε αλήθεια — άποφάσισε να φύγει. Και κατά το σύρνωμα έπηγε μέσα στην αυλή του Πηπασπύρου, στάθηκε πλάι στο μουλάρι που έτρωγε σανό σε μια κοφφίνα, και φώναζε κατά το παραθύρι με τη γλάστρα της μαντζουράνας. «Μάρθα ! Μάρθα !» Απόκριση δεν ήρθε από το παραθύρι με τη γλάστρα της μαντζουράνας. Το μουλάρι γύρισε το κεφάλι μασώντας και τον κοίταζε.

Μά στην άλλη φράχτη του γειτονικού κήπου είταν μια μυγδαλιά άνθισμένη, και πλάι στη μυγδαλιά το πηγάδι. Από εκεί ήρθε ή φωνή. Το κοριτσάκι βέβαια τον φώναζε, που είταν άκουμπισμένο στο γύρο του πηγαδιού. «Με λέν και μένα Μάρθα». Και το κοριτσάκι έσκυψε τότε μέσα στο πηγάδι και ξαναφώνησε «Μάρθα !» Η γυναίκα που μάζευε τάσπρα ρούχα τ' άπλωμένα στη φράχτη από τους άσφαλαχτούς κάτι είπε στο κοριτσάκι. Και κείνο τότε γέλασε δυνατά, κάτι γέλοια που τα θυμάται ακόμα ο γέρος που στέκει τώρα κάτω από το καμπαναριό.

Ο Λιάρος, που τον έλεγαν έτσι στον τόπο — τάχα γιατί είχε ξανθά μαλλιά ; — δεν ξαναπήγε να φωνάξει κατά το παραθύρι με τη γλάστρα της μαντζουράνας. Όλη τη νύχτα γύριζε μέσα στις έλιές.

Μόνο κατά το χάραμα έπηγε κι έστάθηκε κάτω από το καμπαναριό της παληάς Βυζαντινής εκκλησιάζ, και άκούστηκε να λέει ένα τροπάρι, ένα πά, βού, γά, δι, σαν το Χερουβικό.

Και σαν έχάραζε καλά, έπηγε κατά το σπίτι του Παπασπύρου κ' έλεγε πάλι να φωνάξει : Μάρθα ! Μάρθα ! Μά μπαίνοντας από την αύλόπορτα είδε άνθρωπο στην αυλή.

Και ο μαστρογιάννης που την έφτιασε, ο μπραγκός, μόλις την άπίθωσε την κάσσα χάμω στη γη, άναστέναζε και είπε, σαν με τον έαυτό του : «Τό έλεγα γώ, τό είπα γώ». Κ' έβγαλε την καπνοσα-

κόλλη του, που είχαν μια φρούκα άρνισια, για να στρίψει το γάρο. Έτσι ήταν.

Μια γρηούλα μ' ένα κεραμίδι λιθάνι άναμένο στο χέρι μπήκε από την αλύπορτα, κμπουριασμένη, με μαύρη μαντήλα στο κεφάλι. Και είπε στο Λιάρο: «Ζωή σε λόγου σου».

Και ο μαστρογιάννης τότε, άνάβοντας με το τσακουμάκι την τσκα, είπε. «Ποιάς θα βαρέσει την κμπάνα;»

Άπό τότε είναι που ο γέρος με τα θλιμμένα μάτια βρίσκεται πάντα κάτω από το κμπαναριό.

ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Καταγγέλλουμε στους άγνους πατριώτες του «Μαύρου Βυζαντινού άετου» κάτι τρομερό που συνέβηκε την περασμένη Παρασκευή, τή νύχτα, στο Σενοδοχείο «Άδέρωφ».

— Όχτώ κμίσθαρνοι κμμιτατζήδες (κατά τον κ. Χατζηδάκη), ά.λ. ο Κωστής Παλαμής, ο Δ. Πετροκόκκινος, ο Πέτρος Βλαστός, ο Παύλος Νιρβάνης, ο Κ. Άννινος, ο Δ. Δημητριάδης, ο Άντώνης Φωτεινός κι ο Δ. Ταγκόπουλος φάγανε μεγαλοπρεπέστατα και πλερώσανε το τσμπούσι με ρούσσικα ρούβλια που τάβγαλε από το κμμάρι του ο κατάπτυστος προδότης Πέτρος Βλαστός.

— Όρίστε και το βόδωρι τους άφολόγιον: Σούπα Φουχολέμονο, Μπαρμπούνη, Έφταλάς, Άρνι άλά Παλλά—καφι, Σουνοπούλινη σαλάτα. Άλλά με σπανιά κμλλιαρό, Ταγκοπούτιγγα, Φρούτα Πετροκόκκινος, Παλαμοτούρι και Πούρα Νιρβάνη.

— Δουλούδια άπό το Μιστριώτικο μπουκέτο που στάλισε τή μεγάλη αίθουσα του Πανεπιστημίου στις 15 του Μάρτη.

— Έπικαλούμαι την ύμετέραν συνδρομή προς τέλεσιν έθνικών άθλων, όστις ήμεις θέλωμεν μίν άγωνιστή και διά του καλλίμου και του βήματος έφ' όσον αί χείρες και ή γλώσσα άντέχουσιν. άλλά μετά τας τέσσαρας τής διδασκαλίας ήθελοίς άρχεται λήγουσα ή του βίου προθεσμία και εν τή δεξιή κατέγοντες το έυαγγέλιον εν τή άριστερή τον Φαίωνα, τον Πλάτωνα, δέν κμρόημεν ως ο Κρίτων κατά του Πλουτάρχου οίοναι άπό ύψηλου Πύργου εις τον Άδην, άλλά μεστού χριστών έλπίδων και τή βαρύ τής ύλης φορτίον άποθέμενοι ήνερχόμεθα εις τας άπειρους του χώρου εκτάσεις εν αίς εκ τής θέας του χορού των άστέρων θέλωμεν ίμνει τον κοσμόπλοκο Θεόν».

— Όρίστε τώρα κι άλλα δουλούδια (μπορεί νάναι και ναπολιτικά κμκαρόνια) άπό τή ποίημα του Σταματάκιου Βαλβίου τή άφιρεωμένο «Γεωργίω Μιστριώτη τή χρηστοτάτω και σοφωτάτω εν τώ Έθνικώ Πανεπιστημίω καθηγητή των Έλληνικών γραμμάτων επί τή τετταρακονταετηρίδι τής αύτου επιστημονικωτάτης και έθνικωτάτης καθήσεως» αμην.

...Και έφθασεν ή μικρά των λυμεώνων λυμη, μέχρις αύτης τής Κιβωτού των έθνικών έλπίδων, μέχρις τής γλώσσας των Θεών, ήν και αύτή ή Φήμη απήδωχε να εξυμνή μετά των Πιερίδων,

μέχρι τής Γλώσσας τής αεπτής τής σινεούσης όλον το Έθνος τή πολυσχιδές εις συμπαγές στοιχείον, εις βήχον άδιάσπαστον κατά των άφροδύλων κμμάτων Μοίρας δυσμενούς, μητρός έχθρών άγρίων 1...

Και άπετόλμησαν αύτη να χράνωσι, Γραικύλοι, χυδαία εξαμβλίσκοντες επί ίδίω τέλει, ώσει βορβόρου οι μωροί δυσώδη, ειχον χείλη, ώσει τυφλών Έφιαλτών εξέθερον άγέλη 1...

Άλλ' άφαιτε λακτιζοντας προς κέντρα τους άθλίους, και ματαιώτε τους σκοπούς αύτων τους έπαράτους, όπόταν, ύπαισδύνοντας εις όχτους κρυφίους, δολίως ύποσκάπτωσι τή βίμεθλον του Κράτους,

τό έθνικόν θεμέλιον, την Γλώσσαν την άγιαν, και καταγγελάτε αύτων τας δολερας πλεκτάνας και την δεινήν άμάθειαν και την ύμουσίαν, και τας εκ τούτων των Κτηών ψυχολατρείας πλάνας.

Δέν είναι σήμεραν καιρός άρμόδιος προς τούτο, να είπω τί τεχνογραφία συσπείρωμ' άσπαλάκων' έγώ ο ζών άείποτε εν ούρανίω πλούτω, κμκράν και έργων και κρωγμών κμψυλακών σολφάκων.

— Έυχαριστούμε τον κ. Σταματάκιον που μές ακολόβρισε σε γλώσσα Κινέζικη. Ά μές έβριζε Ρωμζήτικα που νάν τον ένωθε ο κόσμος, ρουθεύει άπό μές δε θα γλύτωνα' θα μές άλειφανε πετρέλαιον και θα μές καίγανε ζωντανούς σαν ποντικούς.

— Ο δόληπτος Κήρ Σταματάκιος Βαλβάκιος έξγασε

πως ο ίδιος ο κ. Μιστριώτης έκομολογήθηκε στον πανηγυρικό του λόγο πως πούλησε 80 χιλιάδες βιβλία του, που μές κάνουν, άπό 5 δραχμής το ένα, δραχμούλες έλοστρόγγυλες τετρακόσες χιλιάδες. Άρα «επί ίδίω τέλει» δε δουλεύουμε μές, άλλά ο έθνικωτάτος και επιστημονικωτάτος άσπαλάς τής καθαρεύουσας.

Ο ΙΑΙΟΣ

«ΝΟΥΜΑΣ»

«ΑΘΗΝΑΙ» ΚΑΙ «ΕΣΤΙΑ»

Οι «Αθήναι» του κ. Πάπ γράφανε την περασμένη Τρίτη (σελ. 2, στήλ. 1) την άκόλουθη συκοφαντική και ψεύτικη είδηση:

Ο «ΝΟΥΜΑΣ» υπό έλεγχον.

Μία είδησις φρικιαστική κάμνει αύτās τās ήμέρας τον κύκλον των μαλλιαρών. Ο κ. Πάλλης, μέγας χορηγός του «Νουμά», δυσαρρεστήθεις έδχάτως διά την πορείαν του φύλλου τούτου, άνέθεσεν εις δύο υπαρχηγούς τής μαλλιαρωσύνης τον έλεγχον των γραφομένων.

Η είδησις σχολιάζεται ποικιλοτρόπως εις τους κερκομόδοντας κύκλους.

Η «Εστία» τής ίδιας μέρας, που είναι «εις θέσιν να γνωρίζει» μονάχα δσα γίνονται στα μαγεριά του Παλατιού, χαριεντίστηκε γλυκανάλατα, κατά την άγιότρευτη συνήθεια τής, κ' έγραψε τάνόλουδα ήλίδια και κουτοπόνηρα:

Ο ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

Είμεθα εις θέσιν να γνωρίζωμεν, ότι ή έρμνευία ήτις έδόθη σήμερον υπό των «Αθηνών» εις την δικαιοδοσίαν τής διμελούς έπιτροπής, τής έγκατασταθείσας άπό τινος ένταύθα προς επίβλεψιν τής έφαρμογής όρισμένων μεταρρυθμίσεων είσαχθησόμενων εις το βιλαιτίον του «Νουμά», δέν εινε ή άκριθεστέρα.

Κυρίως ειπείν, δέν πρόκειται περί έλέγχου διοικητικού, όπως αθήνης θέλουν τον έλεγχον εν Μακεδονία οι προτάσεις του δερ Έδουαρδ Γκρέϋ. Θα ήδύνατο μάλλον να χαρακτηρισθή ως επίβλεψις ούδαμώς θίγουσα ύψιστάμενα κυριαρχικά δικαιώματα, άπαράλλακτα όπως συνέβαινε εις την Μακεδονίαν μέχρι τούθε με τους δύο πολιτικούς πράκτορας τής Αύστρίας και τής Ρωσίας.

Ότε καμιά «διμελή έπιτροπή» ξέρουμε, ούτε καμιά «μεταρρυθμιση» πρόκειται να γίνει στο «Νουμά». Θα τραβήξει το δρόμο του δΝουμάς άδιαφορώντας ά δέν άρέσει σε μερικούς κι αν κάδισε παλούκι στο μάτι μερικών δημοσιο-

γράφων τής Αθήνας. Έλεγχο και μεταρρυθμιση χρειάζονται μερικές Αθηναϊκές φημερίδες που καταστήσανε πιά άηδία με τα πορονογραφικά άναγνώσματά τους και με τις ψεύτικες είδησές τους. Και ο κ. νεοαριστοκρατής τής «Εστίας» καλά θα κάνει να νοιάζεται μονάχα για το Ανακτορικό ταμείο και να μές άφίνει έμās ήσυχους.

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΜΑΡΤΙΟΥ 1908

ΔΙΑ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΦΟΡΑΝ

Κατ' άπαιτήσιν πολλών οικουγενειών έπαναλαμβάνεται

Η ΤΕΤΤΑΡΑΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΤΡΙΩΤΟΥ

Ήλαροτραγωδία εις πεντακισχιλίας πράξεις.

ΠΡΟΣΩΠΑ

- Γ. ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΣ Φρουρός άγριπος γλώσσας, θρησκείας, πατριδός και τού γρημα' τοκιδωτίου του.
Κ. ΖΗΣΙΟΥ Πρωτεξάβελος του Μελαιίδου και τού Κωνσταντίνου του Παλαιολόγου.
ΓΑΡΔΙΚΑΣ Κολυμβιστής τής Έλληνίδος φωνής και κμμάλον αλαλάζον.
ΣΤ. ΒΑΛΒΗΣ Τόληπτος Κήρ.
Γ. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ Βωδόν πρόσωπον.
ΧΟΡΟΣ γλωρών Άρακκιάτων.
ΧΟΡΟΣ Μιστριωτοπλήκτων φαιτητών.

ΒΓΗΚΑΝΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ

Α. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΑΔΥΣΙΔΕΣ

Δράμα με τρία μέρη

(Σελίδες 130, σε καλό χαρτί).

Πουλιέται στα γραφεία του «Νουμά»

(Δρόμος Ζήνωνα, 2) Αθήνα

Δρ. 3 για την Ελλάδα

Φρ. χρ. 3 για το Έξωτερικό.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟΥ 1908

Table with 4 columns: Amount (4, 4, 4, 12, 20, 1644, 2312, 4000), Description (MEΓΑΛΑ ΚΕΡΑΗ ΕΞ), and Total (100,000 Δρ., 400,000, 28,000, 100,000, 10,000, 40,000, 5,000, 60,000, 1,000, 20,000, 100, 164,400, 0, 113,600, 900,000)

Μέχρι τής πρώτης κληρώσεως (27/10 Απριλίου 1908) θα εκδοθώσι μόνον 300,000 τετραδράχμων γραμματίων υπ' αριθ. 1—300,000. Μόνον οι αριθμοί οίτοι θα τεθώσιν έντός τής κληρωτίδος κατά την κληρωσίαν ταύτην. Κατόπιν θά εκδοθώσι μονόδραχμα γραμμάτια ισχύοντα διά μίαν εκ των τριών τελευταίων κληρώσεων, υπ' αριθ. 300,000 άχρις 1,000,000, θα προστεθώσι δε έντός τής κληρωτίδος και οι αντίστοιχοι αριθμοί. Γραμμάτια πωλούνται. Εις τή δημόσια ταμεία και λοιπας δημοσίας άρχας, εις τας Τραπεζας, εις τους σταθμάς και στασιάρχας των σιδηροδρόμων, τους διαχειριστάς των μονοπωλίων και τα πρακτορεία των έφημερίδων προς δραχμάς τέσσαρας έκαστον, ισχύον διά τας τέσσαρας κληρώσεις και προς δραχμην μίαν έκαστον γραμμάτιον, ισχύον διά μίαν εκ των τριών τελευταίων κληρώσεων. Διά πάσαν πληροφορίαν ή ζήτησιν γραμματίων άπευθυντέον εις τή Γραφείον του Έθνικου Στόλου και των Αρχαιοτήτων, ύπουργείον Οικονομικών εις Αθήνας. Η πώλησις των γραμματίων άρχεται άπό 1/14 Ιανουαρίου 1908. Ο διευθύνων τμηματόρχης Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ